

D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud podle čís. 5 § 344 tr. ř. napadá rozsudek z důvodu, že porotní soud zamítl návrh obhajoby na provedení důkazu znalci lékaři o tom, že obžalovaný spáchal čin při úplném pomnutí smyslů. Podle § 134 tr. ř. jest vždy dáti vyšetřiti stav ducha a myslí obžalovaného, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obžalovaný užívání rozumu nebo zda trpí poruchou duševní, již by mohla býti jeho přičetnost vyloučena. Takové pochybnosti byly tu již proto, že obžalovaný, střeliv svou bývalou milenku z revolveru do hlavy, v zápětí na to spáchal vážný pokus sebevraždy, střeliv se sám do pravého spánku. Okolnost ta nasvědčuje tomu, jak i věda lékařská o podobných případech učí (Krafft-Ebing, Hofmann, Berka), že stěžovatel mohl býti v době spáchání činu zbaven užívání svého rozumu nebo trpěti duševní poruchou, čímž mohla jeho přičetnost po případě býti i vyloučena. Neměl tudíž soud, i když sám nezpozoroval na obžalovaném duševní abnormality, v souzeném případě obeatí se bez odborného posudku o duševním stavu obžalovaného, najmě an obhájce tvrdil, že otec obžalovaného jest a byl již ve svém mládí silným pijanem, a nabízel důkaz o chování se obžalovaného, které mohlo býti výronem melancholie, nýbrž měl po vyžádání si potřebných anemnestických dat a po vyšetření okolností, jež mohly míti význam pro otázku přičetnosti obžalovaného zaříditi přezkoumání jeho duševního stavu. Tak to v souzeném případě kázala zásada § 134 tr. ř., jejímž účelem jest zabezpečiti obhajobu. Zamítnutím příslušného návrhu obhájceva zatížil tudíž porotní soud výrok poroty a rozsudek na něm spočívající zmatečností podle čís. 5 § 344 tr. ř., pročež bylo zmateční stížnosti podle § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. za souhlasu generálního prokurátora ihned při neveřejné poradě vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 4529.

Za službu přísežného lesního personálu lze považovati jen službu k ochraně lesního majetku, za službu přísežného polního hlídače pak jen službu k ochraně polního majetku; nespadá sem služba, záležející v tom, že přísežný lesní a polní hlídač, dozírající na ledování na rybníku, patřícím k obvodu jeho dohledu svěřeném, zavíral za pachatelem, vykázaným z rybníka, vrata v ohradě a pak ho odváděl k četnictvu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Zm I 671/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 9. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil však rozsudek použiv § 290 odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, že nalézací soud, podřadiv zjištěné jednání obžalovaného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně a zatížil tím

rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř., jehož se stížnost sice číselně dovolává, avšak vůbec neprovádí a v důsledku toho ve skutečnosti neuplatňuje. Nálezací soud zaujal podle rozhodovacích důvodů rozsudku stanovisko, že služba, kterou přísežný lesní a polní hlídač V. podle skutkového zjištění rozsudkového v souzeném případě na rybníku, patřícím k obvodu svěřeném jeho dohledu konal, t. j. služba záležející v tom, že tam dohlížel »při ledování«, t. j. že vykonával dozor nad dělníky, kteří tam rubali led, byla službou přísežného lesního a polního hlídače, chráněnou ustanovením § 68 tr. zák.; shledal v důsledku toho v tom, že V. zavíral při této příležitosti za obžalovaným, jež byl z rybníku vykázal, vrata v ohradě, a dále i v tom, že pak odváděl obžalovaného k četnictvu, služební výkony přísežného lesního a polního hlídače, předsevzaté při konání jeho služby, a kvalifikoval proto jednání obžalovaného záležející v tom, že V-u kopl v úmyslu, by tím zmařil zavření oněch vrat, a pak ho v obličejí poškrabal v úmyslu, by tím zmařil své odvedení k četnictvu, za zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. S právním názorem rozsudku, že zjištěné jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu tohoto zločinu, nelze však souhlasiti. Z poslední věty § 68 tr. zák. vyplývá, že přísežný lesní dohlédací personál požívá ochrany tohoto ustanovení zákona jen, pokud koná svou službu. Právě tak má se věc u přísežného polního hlídače; neboť ten požívá podle § 2 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. práv vrchnostenské osoby, najmě ochrany § 68 tr. zák. rovněž jen, jedná-li u výkonu své služby. Z ustanovení §§ 53—58 lesního zákona (cís. pat. ze dne 3. května 1852, čís. 250 ř. zák.) vysvítá, že za službu přísežného lesního personálu lze považovati jen službu sloužící k ochraně lesního majetku, a z ustanovení § 3 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. plyne, že za službu přísežného polního hlídače lze pokládati jen službu směřující k ochraně polního majetku. Služba, již přísežný lesní a polní hlídač V. podle onoho skutkového zjištění rozsudkového v souzeném případě konal, nebyla službou přísežného lesního a polního hlídače, chráněnou ustanovením § 68 tr. zák., ano tu šlo o službu, jež neměla podle své povahy nic společného se službou sloužící k ochraně lesního nebo polního majetku. Řečené zavírání vrat a odvádění obžalovaného k četnictvu nebyly podle toho služebními výkony přísežného lesního a polního hlídače, které požívají ochrany § 68 tr. zák. Shledal-li nálezací soud zjištěným, že obžalovaný V-u kopl v úmyslu, by tím zmařil zavření vrat, a že ho pak poškrabal v obličejí v úmyslu, by zmařil své odvedení k četnictvu, měl zkoumati, zda jednání to nenaplnuje skutkovou podstatu jiného trestního činu, při čemž by mohl přijíti v úvahu, pokud by byla zjištěna menší intenzita použitých prostředků, než předpokládá zločin podle § 98 tr. zák., přestupek § 1 zákona o útisku čís. 309/1921, po případě přestupky podle § 431 nebo § 411 tr. zák. Zda se obžalovaný dopustil některého z těchto činů, nelze ovšem posouditi, an nálezací soud zkoumal jednání obžalovaného jen s hlediska § 81 tr. zák. a neučinil v důsledku toho v rozhodovacích důvodech skutková zjištění, jichž je třeba k posouzení, zda jednání obžalovaného nezakládá skutkovou podstatu jiného trestného činu. Z toho, co uvedeno, plyne, že nálezací soud, podřadiv jednání obžalova-

ného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona na úkor obžalovaného nesprávně a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř.

Čís. 4530.

Při přičítání eventuálního zlého úmyslu postihuje se trestností, po případě vyšší trestností, pachatelovo jednání, při němž pachatel počítal sice jen s m o ž n o s t í určitého, trestnímu zákonu se přičícího výsledku, je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil, ani kdyby věděl, že onen výsledek určitě nastane.

(Rozh. z 11. listopadu 1932, Zm IV 462/32.)

Obžalovaný V. J., jemuž poškozený J. B. již dříve ubližoval na těle a úmyslně mu zasypal vykopanou stoku, se rozhodl, že ho postraší a zraní výstřelem pušky. Připlíživ se k oknu bytu poškozeného, vystřelil na něho; střela zasáhla srdce a plíce poškozeného J. B.-a, jenž tomuto zranění podlehl. Na V. J. byla podána obžaloba pro zločin zabití podle §§ 279, 281 tr. zák. P o r o t n í s o u d ho však odsoudil pro zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 306, 307 odst. I. tr. zák.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnost státního zástupce zamítl.

D ů v o d y:

Generální prokurátor podržel ze zmateční stížnosti veřejného žalobce jen tu část, v níž se brojí důvodem zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. proti kvalifikaci činu obžalovaného za zločin podle §§ 306, 307 I. odst. tr. zák. a žádá se odsouzení obžalovaného pro zločin zúmyslného zabití v silném rozčilení podle §§ 279, 281 I. odst. tr. zák. Rozsudek porotního soudu byl tudíž přezkoumán jen v tomto rozsahu. Stěžovatel pomíjí ve svých výtkách úplně tu část zjištění porotců v 5. skutkové otázce, že se obžalovaný dne 31. května 1927 večer kolem 21. hodiny rozhodl, že postraší a zraní I. B. výstřelem ze své namířené pušky. Poněvadž zjištění této okolnosti jest v podstatě základem pro právní posouzení úmyslu obžalovaného, vyjádřeného v 7. právní otázce, lze připustiti, že obsahuje již i právní složky k posouzení úmyslu se vztahující. Proto není nepřipustným brojením proti této zjištěné skutečnosti, když se stěžovatel snaží na základě dalších skutečností, jmenovitě ze způsobu provedení činu (výstřel na krátkou vzdálenost z namířené zbraně, jež je naprosto způsobilá usmrtiti člověka) dokázati, že se obžalovanému musí přičítati aspoň »eventuální« zlý úmysl, směřující k usmrcení I. B. Nutně a na prvním místě se ovšem musí bráti v úvahu i ona vytčená okolnost, porotci zjištěná; třeba tudíž zkoumati, pokud i při tom, že se obžalovaný rozhodl postrašiti a zraniti I. B. výstřelem ze své namířené pušky, lze mu se zřetelem na způsob provedení činu a na výsledek přičítati podle zákona úmysl usmrtiti I. B., který stěžovatel poznačuje jako eventuální.